

Иван Вазов
Госпожата му

Ако днешният финансов министър прави лоши договори, за да отстрани финансово-икономическият кризис, и зима още по-лоши финансови мерки, за да го усилва, то трябва да имаме куража да признаем, че той е направил едно добро нещо – направил е... един добър хотел в село Банки. Благодарение нему столичаните имат възможност да прекарат част от лятото, като се ползват от чист полски въздух, от тишината и хубостта на природата и от лековитата вода, без да изпитват лишенията и неприятностите, свързани с всичките останали курорти и летни разходки около София.

Но освен удобството на чистите стаички и сносната храна, гостилницата „Княз Борис“ има преимуществото да доставя на многочислените си летни гости и естетически наслаждения. Една гъста растителност, един павилион, дето се пие пиво и играе на табла, красиви алейки, тихи беседки, пълни в сянка и покой, тераси, морави, цветници – украсават двора, дето рояци дами в цветни леки, *neglige* облекла, донасят живота, суетата и поезията в това глухо кътче при полите на Люлин планина.

Извън заградата на гостилницата, по склона на голий рът, о който тя се опира, един новонасаден млад лес от акации и борчета радва погледа и обещава за в бъдеще хубава зеленина и прохладни сенки. Видът оттам е прелестен въз околните хълми, долини и планини.

* * *

Именно на този рът се запозна влиятелният в София чиновник г. Олухин с г-на Беберова и с жена му.

Г. Беберов беше дошъл вчера на Банки, от минералната вода на които г-жа Беберова имаше нужда да се лекува. Не твърде млада, но хубава жена; румънка; лице бяло, пълничко, малко дългнесто, но с антична правилност и изящество на чертите; очите, сини и малки, светеха с една страстна сила и топлина и знаеха да заповядват властно на сърцето, когато искаха да заповядат. Когато мъжът я представи на Олухина, той се смая от действието на погледа ѝ и още при първата му молба, подкрепена от немия поглед на жена му, той му обеща служба.

– Аз утре тъкмя да тръгна за Чепино, защото тука ми умръзна – каза Олухин; – като се завърна, елате при мен, господин Беберов. Вий оставате тука, нали?

– Не, аз ще оставя само жената, докторът ѝ предписа поне двамащедневно лечение тука. Ще ме задължите, ако ми дадете още сега препоръка и вашето високо покровителство...

– Но как аз сама тука? – усмихна се г-жа Беберова – ще ми дотегне,

ако той се назначи още сега.

Олухин побърза да я успокои.

– Няма да скучаете, госпожо; тук е прелестно, има разходки чудесни, има и общество – вий не се ли познавате с някое семейство?

– За жалост не, господин Олухин – отговори г-жа Беберова с изражение на нежна скръб по лицето.

Олухин се замисли.

– Истина, самотията е тежка даже и в рая – каза той насмихнато, – но докторът щом е заръчал... нужда закон изменява.

Тоя разговор стана на румънски език: Беберов и Олухин го говореха свободно. После извади картичка из портфелчето си, написа няколко реда там с молив, гуди я в малко пликче, което запечата, и подаде на Беберова да го предаде в София, комуто трябва още днес.

На визитната картичка при другите думи стояха и прилагателните: честен, познат, предан (последната дума беше подчъртана).

Беберов тръгна веднага. На другия ден жена му дойде да благодари на Олухина, понеже мъжът ѝ писал, че вече е на служба. Разговорът пак мина върху условията на живота в Банки и госпожа Беберова се боеше, че не ще може да доседи, бидейки тука съвършено сама. Олухин я успокояваше, като ѝ изреждаше всичките приятности на тая прелестна местност; той даже се двоуми вече: дали да я напусне тъй скоро, понеже, както узнал, в Чепино е много горещо, та и удобствата липсвали. Не, той ще остане още една неделя, главно, желае да направи разходка до манастиря Св. Иван в една живописна долина на Люлин планина. Улучи се, че и госпожа Беберова имала това желание; но сега, като липсва мъжът ѝ, тя е длъжна да се откаже от такова едно удоволствие. Олухин любезно ѝ предложи да я придружи, манастирът е пуст винаги, посетители няма... Подир няколко свенливи двоумения госпожа Беберова се съгласи, като прибави, че е добре файтонът рано да дойде, за да се не дава причина за клюки... А на мъжа си тя самичка ще пише за това, тя не желае да крие – това не би било честно от нейна страна.

Сутринта по тъмно още един пайтон се спря пред задната порта на гостилницата „Княз Борис“. Една жена, забулена с тъмен шал, придружена от един мъж, се качиха бързо на колата и тя се изгуби с гърмеж под високите дървета, надвиснали над тъмното и пусто още шосе.

Вечерта по тъмно те се върнаха уморени и доволни. Неделя се мина, а Олухин още стоеше на Банки. Тая местност фана да добива ново и

странно обаяние за него. Госпожа Беберова също намираше прелестни вечерните задружни разходки по полето, под звездното тихо небе. Често някои закъснели разхождачи съзираха силуетите на двамата приятели, че се мяркаха по голия рът в поетическа уединеност във вечерния полумрак; в хотела зафанаха надушванията, клюките. Съжالياваха Беберова... А той не дохожваше. Един ден жена му се яви просълзена при Олухина. Гостилничарят искал осемдесет лева и локанджията още толкова, а те ги нямат – Димитър едвам от петнадесет деня е на служба. Олухин се възмути от безобразната дързост на горните господа и заплати. Се по-силно и по-силно увлечен от малките сини очи, Олухин, досега важен човек, загледа на всичко през призмата на влюбените; той даже фана да пренебрегва най-простите мерки за предпазване и често очудените семейства ги виждаха, двама с госпожа Беберова, да се разхождат по срещните могили посред ден или ги заваряха по тъмна вечер в беседката на хотела, че гукаха щастливи.

– Презирам светските условности и лицемерства – казваше той на другарката си.

Понякога госпожа Беберова пееше гривоазни румънски песни. И пребиваването му ставаше по-драго тука и самата мисъл да напусне Банки го смушаваше.

В края на третата неделя от честитото запознаване с г-жа Беберова едно ненадейно обстоятелство помрачи ясното небе на идилията му. Той чу от стаята си някаква врява на двора на гостилницата и изпрозореца си видя куп любопитни с ухилени физиономии, които бе привлякла врявата. Излезе да види какво е. Един възстар, братат, лошо облечен господин беше фанал за ръката г-жа Беберова и ѝ крещеше нещо ядосано. Тая обноска на грубиянът възмути Олухина и той инстинктивно извика:

– Стражар! Фани тогова и го арестувай!

Но като не видя стражар тука, той се спушна към непознатия господин, дръпна му ръката от лакътя на плачущата жена и му каза:

– Безобразник!

– Да ми плати, господине! Двайсет и седем наполеона искам! – извика непознатият.

– Каквото имаш да искаш, искай го от Беберова, но е подло да маскириш жена му.

– Кой Беберов? Никой берберин не познавам!... Аз нея знам... Защо напусна дюкяна ми! Защо се крие?

Олухин го изгледа втрещен.

– Какъв дюкян? Ти си пиан!

– Напусна шантана ми в София, господине, тя е певачка моя!... Серена Фелдинг! От Влашко я доведох!

Госпожа Беберова се скри в стаята си разплакана и се заключи.

* * *

Високопоставеният чиновник Олухин още същата вечер изчезна от Банки заедно с идилията си. Серена Фелдинг се прибра пак в кафе-шантана и услажда до среднощ с песните си и усмивките си веселите гости на заведението.

Олухин, който е умен човек, има такта засега да не преследва и честния, познатия и предания Беберов. Той реши да му намери после цаката...

Не знам дали мисли да ходи идущето лято на Банки.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5022>]